

РЕШЕНИЕ

№ 2953

гр. София, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 04.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **134** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4 от ЗУБ. Образувано е по жалба на Н. Х., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в А., настанен в „Сигурна зона“ на „Военна рампа“, чрез адв. Л. М. против решение № 18018/09.12.2022г. на зам. председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), с което е постановен отказ за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението се обжалва като незаконосъобразно поради постановяването му при съществено нарушение на административно производствените правила и в противоречие с материалния закон. Оспорва се компетентността на органа, издал оспорената заповед. Твърди, че в административното производство са нарушени правилата, разписани в Директива 2013/32/ЕС на ЕП на Съвета от 26 юни 2013г., а също и задълженията по чл.74, раздел трети от ЗУБ. Не са взети под внимание посочените от жалбоподателя причини да напусне родината си едва 10 годишен, а именно проблеми на баща му с групировката ДАЕШ, вследствие на което е убит. Нарушена е разпоредбата на чл.3 от ЕКПЧ като решаващият орган не е разгледал щателно и подробно всички твърдения за нарушения на основни права. Твърди, че са налице предпоставките на чл.8 и чл.9 ЗУБ, тъй като настоящето управление на талибаните не му осигурява защита и той се чувства реално застрашен за живота си. Моли за отмяна на оспорения акт.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и се М.-С., назначена по Закона за правната помощ, която поддържа жалбата. Моли същата да бъде уважена по съображенията изложени в нея, а решението бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Жалбоподателят заяви в съдебно заседание, че е напуснал нелегално родината си и бил в Турция 6 години. Два пъти е правил опит да избяга през Гърция, но неуспешно, като в Гърция не е заявявал предоставяне на закрила. През 2022г. преминал нелегално границата на България с Турция. Заяви, че от ДАЕШ искали да го вземат и затова напуснал Афганистан, като иска да живее в Европа.

Ответникът, редовно призован, се представлява от юрк. Д., която моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Представителят на Софийска градска прокуратура (СГП) прокурор изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Жалбоподателят е чужденец, гражданин на А., [дата на раждане] в провинция Н., А., етническа принадлежност – пащун, вероизповедание – мюсюлманин, семейно положение – неженен, което се установява от рег.лист № 505825/16.05.2022г.

Със заповед № 343з-853/09.04.2022г., на основание чл.44, ал.13 от ЗЧРБ жалбоподателят е краткосрочно настанен в СДВНЧ за срок от 30 дни.

Подал е молба за предоставяне на международна закрила с вх. № 505825/16.05.2022г. в ДАБ. На същата дата, административният орган е изпълнил задълженията си, произтичащи от чл. 58, ал. 6 от ДАБ като е запознал жалбоподателя на разбираем за него език за реда за подаване на молбата, за процедурата която ще следва, както и за неговите права и задължения и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. Самоличността му е установена въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Изготвена е Евродак - дактилоскопска карта. Приложено е копие от лична карта №15911444, издадена 2015г.

На 24.11.2020г., в присъствието на преводач, служебен защитник и социален работник от отдел Закрила на детето към ДСП – район С. е проведено интервю за изясняване бежанската история на жалбоподателя. Той е потвърдил данните, посочени в регистрационния лист. Посочил е, че е напуснал страната си нелегално, когато бил на 10 години, преди около шест години, влязъл е нелегално в България от Турция бил задържан. Целта на пътуването му е държава в Европа като иска да живее спокойно, без притеснения за здравето си, тъй като нямал здравни осигуровки. Мотивира молбата си за международна закрила с проблеми, свързани с общата обстановка в А.. Проблемите му са свързани с ДАЕШ, с които няма личен проблем, но те убили баща му пред очите му и искали да го вземат. До напускането на държавата си по произход той лично не е имал неприятности, не е преживял насилие, никога не е бил арестуван или осъждан. Заявява, че в А. животът му е в опасност, а той иска да живее нормално, да получи закрила и да ходи на училище.

Тъй като по време на административното производство жалбоподателят е непълнолетен, е изискано становище-социален доклад от АСП, като такъв е депозиран на 16.08.2022г., с което се счита, че към момента на изготвянето му поради факта, че жалбоподателят е на територията на РПЦ „Военна рампа“ за него няма пряк и

непосредствен риск. Относно процедурата по издаване или отказ от статут е в компетенциите на ДАБ.

С писмо № 13148/22.06.2022г. ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на чужденеца.

Представено е удостоверение от 01.02.2023г., издадено от психолог и изпълнителния директор на фондация „Център Н.“ относно психологическо изследване на жалбоподателя. Като диагноза е посочена: Афективно разстройство-тревожно – хиподепресивен синдром.

Относно ситуацията в А. са представени: Позиция на ВКБООН относно връщането в А. от м.август 2021г.; Насоки относно нуждите от международна закрила на лица, бягащи от А., Доклад на ЕСПОУ за А.:ситуация със сигурността; Резолюция на Европейския парламент от 16.09.2021г. относно положението в А., м.февруари 2022г.; Информация от МВнР относно пътуванията до А.; Справка на Дирекция "Международна дейност", ДАБ-МС за актуалното положение в А. към 21.09.2022г. и към 26.01.2023г.

Представена е служебна бележка от 20.01.2023г. от пето вечерно училище „Пеньо Пенев“, [населено място], видно от която жалбоподателят от 09.11.2022г. до настоящия момент посещава часове за обучение по български език. Представен е трудов договор от 02.02.2023г., но в съдебно заседание от изявлението на процесуалния представител на жалбоподателя се установи, че не работи.

Към момента на образуване на съдебното производство и подаването на жалбата на 29.12.2022г., жалбоподателят е навършил пълнолетие(на 25.12.2022г.)

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. от АПК. Същата се оспорва от жалбоподателя, който се явява неин адресат и заинтересовано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, подадена е в преклузивния законов срок.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган - заместник-председател на ДАБ, оправомощен със Заповед № 03-15/03.05.2022г. на председателя на ДАБ. Решението е издадено при спазване на административно производствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 АПК.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за незаконосъобразност на оспорения акт. Ответният административен орган е установил относимите за случая факти, въз основа на които е формирал подробно мотивирани правни изводи. Кандидатът за закрила, който по време на административното производство е бил непълнолетен, е представляван от адвокат и от социални работници съобразно изискванията на чл. 25, ал. 1 ЗУБ и чл. 15 ЗЗДт.

Според чл. 4, ал. 1 от ЗУБ, всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Република България в съответствие с разпоредбите на този закон. Нормата очертава кръга на търсената закрила, а именно тя се свързва със застрашаване неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или

унизително отнасяне или наказание.

Правилен и обоснован е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. При проведеното интервю изрично е заявил, че отдавна искал да дойде и живее в Европа, че няколко пъти е опитвал, но бил залавян и връщан обратно. Преминал през Турция нелегално и след като колата, с която пътувал катастрофирала, бил заловен и се озовал в България, където подал молба за закрила.

Заявеното от жалбоподателя пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал А., защото е бил преследван, в т.ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл.4, ал.3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай, видно от протокола от проведеното интервю, жалбоподателят заявява, като причина за напускане на А., са проблеми с ДАЕШ, които убили пред него баща му и той се страхува да се завърне, което обстоятелство не може да бъде проверено. В интервюто си същият твърди, че лично той с ДАЕШ не е имал проблеми. Същевременно не са налице твърдения за репресия или преследване поради раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група от държавата, партии или организации и недържавни субекти.

Според съда така изнесените по време на интервюто от чужденеца факти правилно се интерпретират от органа, като такива, които не установяват обстоятелството, че спрямо търсецът закрила има осъществено преследване или е налице риск от бъдещо такова, поради което и жалбоподателят основателно да се страхува от това. Нито един от изнесените факти от бежанската история не сочи данни за опасност или реално проявено насилие спрямо търсецът закрила поради причините, които се релевират в закона. Още повече, че самият жалбоподател сам е избрал да напусне страната си, а не е бил принуден да го направи поради други причини. Работил в Турция 6 години, но тъй като нямал медицинска застраховка, решил да отиде в Европа. Статутът на лицето следва да се определя не просто от субективните възприятия, но и последното следва да е породено от обективна ситуация, каквато не е била установена от административния орган. Нито пред административния орган, нито в съдебното производство, има твърдения или доказателства, че спрямо жалбоподателя е имало преследване или пък съществува риск от преследване, което да попада в предметния обхват на ЗУБ. Така съдът намира, че установените с

интервюто факти са правилно интерпретирани, като е обсъдено и доброволното напускането на държавата по произход. При обсъдената от интервюиращият орган бежанска история, може да се направи извод за липса на осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В настоящото производство не се установява причините за напускане да попадат в обсега на изброените в определението за понятието бежанец, нито може да бъде направен извод, че чужденецът се нуждае от закрила. В този смисъл правилен се явява изводът, който прави ответникът, че оспорващият е мигрант и напуска страната си по произход, мотивиран единствено от съображения, които не са релевантните за настоящото производство, нито сочи, че изпитва основателни опасения от преследване по някоя или някои от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съдът счита, че след извършената преценка на фактите от бежанската история, обосновавано се приема, че причините за напускане на страната по произход не са правно значими по смисъла на ЗУБ.

Посочените от жалбоподателя причини за желанието му да получи закрила, не са сред основанията, предвидени с чл. 9, ал. 1 ЗУБ, обосноваващи предоставяне на хуманитарен статут. Жалбоподателят изрично е заявил, че не е имал проблеми с властите в А. и не са отправяни тежки лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Не е посочил като причина да напусне държавата по произход нито една от реалните опасности, предвидени в чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Изложените от лицето причини, за нежеланието му да се завърне в А. не обосновават извод за преследване или тежки посегателства, обуславящи предоставяне на закрила по реда на ЗУБ.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция (т. 1) или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание (т. 2), или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт (т. 3). Правилна е преценката на административния орган, че в случая не са изложени твърдения и не се установява в държавата си по произход жалбоподателят да е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, или нечовешко, или унизително отнасяне, или наказание, каквито изисква разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 1-2 от ЗУБ.

По отношение на предпоставките да се предостави хуманитарен статут на жалбоподателят съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ изложено в жалбата до съда, правилно бежанската история е изследвана с оглед Решение от 17 февруари 2009г. на Съда на Европейския Съюз (СЕС) по дело С-465/07, по тълкуването и прилагането на член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 г. на относно преценката за силата на степента на безогледно насилие. Органът е съобrazil стандартите в Директива 2013/32/ЕС.

За разлика от чл.9, т.1 и 2 ЗУБ и чл.15, б.,„а“ и „б“ от Директива 2011/95/ЕС, които обхващат ситуации, в които търсещият субсидиарна закрила е специфично изложен на опасност от съответния вид посегателство, чл.9, т.3 ЗУБ и чл.15, б.,„в“ от Директива 2011/95/ЕС визира една по-обща опасност – в по-широк план заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, присъщи на общата ситуация на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие, което се разпростира към неопределен кръг хора, без

оглед на самоличност и други индивидуални техни характеристики.

Според задължителното тълкуване, дадено на това основание за субсидиарна закрила, с решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело Е., С-465/07, „съществуването на тези тежки и лични заплахи срещу живота и личността на кандидата не е подчинено на условието да докаже, че представлява специфична цел поради елементи, присъщо на личното негово положение. Такова съществуване, по изключение, може да се смята за установено, ако степента на безогледно насилие, характеризиращо протичащия въоръжен конфликт, достига толкова високо ниво, че има сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.“ Така възприетата от СЕС концепция за „пълзящата скала“ кореспондира с позицията на ЕСПЧ, че само в изключителни случаи е възможно общата ситуация на насилие в мястото, където трябва да бъде върнато лицето, да е такъв интензитет, че връщането му там би било в нарушение на чл.3 ЕКПЧ, без да е необходимо да се доказва, че то се намира и в специфичен риск (решение на ЕСПЧ от 28 юни 2011 г. по дело S. & E. v the U. K., жалби № 8319/07 и № 11449/07 - §§ 215 - 218). В случая жалбоподателят не доказва специфичен риск по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ и чл.15, б.,в“ от Директива 2011/95/ЕС, поради присъщи на личното негово положение елементи, ситуацията в държавата му на произход следва да е извънредна, с такава висока степен на колективна опасност, че при връщане индивидуално и той да е изложен на тази опасност. Затова следва да се прецени, дали обстановката в А. поражда за него общ риск по чл.9, т.3 ЗУБ и чл.15, б.,в“ от Директива 2011/95/ЕС поради наличието на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие към цивилното население.

Според дефиницията, дадена с решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело D., С-285/12, съществуването на „въоръжен конфликт“ по чл.15, б.,в“ от Директива 2011/95/ЕС трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, „когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт без международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжени сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да са предмет на преценка, отделна от степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.“ Общото положение в А. следва да се оцени по приобщената към преписката справка, публично достъпните актуални доклади на органите на ООН, ЕСПОУ, световно признати организации за защита на човешките права, чуждестранни правителствени служби като независими, надеждни и обективни източници на информация. Информацията относно А. като държава на произход сочи, че след като силите на НАТО напускат, талибаните официално прекратяват въоръжената си борба, обявяват обща амнистия за цялата политическа и военна опозиция и обявяват извеждане от употреба на оръжия в цялата страна. В резултат на това цивилните отново започват да се чувстват в безопасност и мобилността се увеличава значително в цялата страна. Поставяйки страната под контрола на единна власт за първи път от

повече от 40 години, талибаните ограничават влиянието на местните военачалници, които действат над закона и тероризират местните. На регионално ниво, с изключение на известно напрежение с П., талибаните успяват да поддържат добри отношения с всички съседи на А.. Въпреки санкциите на ООН, например определени държави(Китай) поддържат дипломатически и икономически отношения с талибаните и имат планове не само да предоставят хуманитарна помощ, но и да инвестират в страната. Повечето държавни институции запазват своите служители и продължават да предоставят разумно ниво на услуги. Въпреки наличието на данни за свързани със сигурността инциденти, то от съдържащите се в административната преписка справки и представените източници не се разкрива наличието на безогледно насилие, достигнало до толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени опасения за излагането на реална опасност цивилно лице, върнато в съответния регион поради самия факт на присъствието си на тази територия. Съответно на доказателствата е и заключението на органа, че доколкото в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата за закрила, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в А. следва да е изключително, каквото то не е, видно от събраната информация. В конкретния случай за жалбоподателя не се установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността му поради присъщи на индивидуалното положение елементи и лични обстоятелства, който риск да е реално осъществим при завръщане в А., поради което ситуацията в страната на произход следва да е с извънредна висока степен на колективна опасност, каквато тя не е.

От друга страна, няма лични обстоятелства, които да сочат, че жалбоподателят би станал специфична цел на такова насилие поради присъщи на положението му елементи, в т.ч. такива, свързани с работата му, ангажименти и/или подкрепа за официалните власти преди и международните сили. Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики. Жалбоподателят не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл.9, ал.1, т.1, 2 и 3 ЗУБ да му се признае хуманитарен статут. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл.9, ал.6 ЗУБ, доколкото жалбоподателят вече е пълнолетен и неженен, нито обоснова по чл.9, ал.8 ЗУБ. Обосновано и правилно ответникът е приел, че декларираната от жалбоподателя причина да напусне А. е от личен, социално-икономически характер, свързана с желанието за по-добър живот и е извън обхвата по ЗУБ. Въз основа на съобщените от кандидата обстоятелства при интервюто обосновано и правилно е прието, че той е мигрант – лице, което доброволно е напуснало страната си, за да се засели другаде по причини с личен характер и икономически съображения съгласно т.62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на СВКБООН.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила на жалбоподателя, административният орган е постановил решение, съответстващо на материалния и процесуалния закон, а подадената жалба като неоснователна

следва да бъде отхвърлена.

Военен от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд
София- град, I отделение, 4-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Х., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в А., настанен в „Сигурна зона“ на „Военна рампа“, чрез адв. Л. М. против решение № 18018/09.12.2022г. на зам. председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което е постановен отказ за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: